No. 20. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 15 Februarij.

1 C. ZEELAND.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

VAN DEN PALZ, den 6. Februarij. De landverhuizings-koorts neemt algedurig toe. Zelfs een niet gering getal Israëliten maakt zich gereed om naar Noord-Amerika over te steken. Het laat zich niet betwijfelen of deze drift, die allen, die naar verbetering van toestand haken, beheerscht, moet tot grondslag hebben de eene of andere daadzaak, welke de Israëliten zeer wel begrijpen en doorzien. De landverhuizing is voornamelijk in zwang in de omstreken van Alzei, Worms, Osthoven, Oppenheim en Worrstad. Ook in Wolsteijn, Furfeld, Flouheim, Gmodernheim en andere oorden, rusten zich huisgezinnen ten uittogt uit. Onder deze gezinnen is er niet een, hetwelk men volstrekt behoeftig kan noemen. De meeste bezitten een fortuin van 4 of 5000 gulden. Een grondeigenaar in de nabijheid van Armsheim heeft door het verkoopen zijner bezittingen f 12,000 bijeengebragt. Op de, aan dezen man gedane vraag, waarom hij, met zulk een vermogen, op landverhuizing bedacht is, heeft hij ten antwoord gegeven: « Ik mag, het is waar, een welgesteld man genoemd worden, maar ik heb negen kinderen. Bij mijn overlijden zullen deze, ieder niet eens f 1500 bekomen, waarmede zij hier te lande onder de onbemiddelden zullen behooren, en zich niet zullen kunnen vleijen zoo veel te verdienen, om vrij van drukkende zorg te kunnen leven. Ik houde het alzoo voor beter, met hetgeen ik hier nog vermag te redden, naar Noord-Amerika te gaan, daar voor de mijnen, tegen eenen in evenredigheid geringen prijs, een aanzienlijk goed aan te koopen en al de mijnen eene zorgvrije toekomst te verzekeren." Onder zoodanige omstandigheden is het, dat niet alleen honderden van menschen, maar ook tevens honderd duizenden, ja zelfs milioenen guldens uit het land gaan, om zich elders eene geruste toekomst te verzekeren. Het zou dus welligt voor de regeringen van het uiterste belang wezen, ernstig de oorzaken te onderzoeken, die deze landverhuizing doen ontstaan en jaarlijks doen toenemen.

— Bij de discussiën over de *constitutie* te Genève, werd in § 7 de vrijheid van drukpers vastgesteld, en tevens besloten tot afschaffing van het zegel voor politische dagbladen. Eene zinsnede uit het daarop betrekking hebbende artikel luidt: « DE DRUKPERS MAG DOOR GEENE « FISCALISCHE MAATREGELEN BELEMMERD WOR- « DEN." Dit artikel werd zelfs met goedkeuring der conservatieven aangenomen.

— Men meldt uit Konstantinopel, dat de Sultan aldaar de slavenmarkten heeft afgeschaft, zonder echter de slavernij af te schaffen; maar dit zal later wel volgen, en bovengenoemde maatregel is slechts eenen eersten stap tot de algeheele uitroeijing van den handel in menschenvleesch, welken nog in Turkije algemeen gedreven wordt.

ZWEDEN.

— Bij op den 20. januarij jl. afgekondigde verordeningen is eene *algeheele vrystelling van handel en nyverheid* vastgesteld geworden.

ENGELAND.

LONDEN, den 8. Februarij. Onder de maatregelen door *John Russell* beraamd, noemt men eene verzending van Iersche huisgezinnen, ten bedrage van drie millioen zielen, naar Nieuw-Zeeland, zullende de hoofden, welke als geschikt tot kolonisatie moeten gekozen worden, eene halve kroon (f 1.50) daags genieten en na 7 jaren een acre land ontvangen. — Men hoopt, doch gelooft niet, dat de Ieren tot deze colonisatie zullen te bewegen zijn.

FRANKRIJK.

— In het Fransch departement der Drôme is eene weduwe aangehouden, die haar kind met *arsenicum* had vergiftigd, en bovendien verdacht werd gehouden haren man en vier andere personen op dezelfde wijze te hebben omgebragt.

— Men weet dat de guillotine langzamerhand in vele landen is ingevoerd geworden; maar misschien weet men nog niet, dat Parijs het grootste getal dier machines vervaardigt, dat die stad den roem bezit dezelve, in alle opzigten, het naauwkeurigste te maken. Sedert kort zijn vijf dusdanige instrumenten naar buiten 's lands verzonden geworden, namelijk: twee naar Griekenland, een naar Denemarken en twee naar Duitschland.

BELGIE.

— Maandag is op den spoorweg te Jemmappes eene ongelukkige vrouw tusschen twee treinen verpletterd geworden.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 10. Februarij. In de zitting van den Hoogen Raad, kamer van strafzaken, van heden, heeft de proc.-gen. van *Maanen* zijne conclusie genomen in het beroep in cassatie, ingesteld door *C. Gepkens*, kapellaan te Groenlo, tegen een arrest van het Hof in Gelderland, waarbij hij is veroordeeld tot de doodstraf. Proc.-gen. heeft geconcludeerd tot *verwerping* van de ingestelde voorziening, met veroordeeling van den requirant in de kosten. De uitspraak in deze zaak is bepaald op den 2. Maart.

— Het request van den gedetineerden kapellaan *C. Gepkens*, is van wege Z. M. in handen gesteld van den heer procureur-generaal bij het provinciaal geregtshof van Gelderland; men verneemt dat *Jan ter Linde* tegen aanstaanden zaturdag den 13. dezer geroepen is, voor den heer *Gelein Vitringa*, lid van het provinciaal geregtshof, dewelke in die zaak als regter commissaris zal fungeren.

— Er heeft den 9. dezer in de Tweede Kamer der Staten-Generaal eene woordenwisseling plaats gehad tusschen de heeren *Schoonsveld*, *van Dam van Isselt* en den minister van Justitie over het *Journal de la Haye*. De minister heeft verklaard, dat de regering geen invloed uitoefent op de redactie van het blad, hetwelk daarom noch officieel, noch semi-officieel zoude mogen worden genoemd.

De minister beweert het alzoo, en wij zijn niet in staat, om het tegendeel te bewijzen; maar wij vragen dan, waarom dat blad jaarlijks aan het land f 25000 moet kosten, als het de vrijheid behoudt, om de belangen en de eer van Nederland in den vreemde te verzaken, als het, bij de f 25000 uit onze schatkist betaald, nog Engelsch, Russisch en wie weet niet welk ander goud nog al meer kan aannemen, om daarvoor de eer van Nederland en der menschheid te verkoopen?

De heer *van Dam van Isselt* heeft daarom te regt opgemerkt, of dat de regering een toezigt moet houden op de redactie, of dat de toelaag van f 25000 niet meer moet worden uitbetaald. Dan de minister heeft niet goed gevonden op die aanmerking te antwoorden! *(de Tyd)*

— *De Burger* berigt, dat het gezamentlijk bedrag der gelden, ten behoeve van den markies *de Thouars* f 315,75 beloopt.

— Naar men verneemt, is met ultimo Januarij jl. de uit de Middellandsche-zee teruggekeerde divisie, onder bevel van Z. K. H. Prins *Hendrik* der Nederlanden, beschouwd als te zijn ontbonden, en zoude aan Z. K. H. 's Konings bijzondere tevredenheid zijn betuigd, over den op nieuw, ook in moeijelijke omstandigheden, betoonden dienstijver en aan den dag gelegde zeemanschap.

— Voorts wil men, dat met 15. dezer buiten dienst gesteld zal worden, de te Helvoetsluis liggende brik *de Pyl*, en dat met dien datum de bevelhebber van gemelden bodem, de luitenant ter zee 1e klasse *A. J. Voet*, op non-activiteit zal worden gebragt.

— Men verneemt, dat het door eenige boekhandelaren aan Z. M. ingediende verzoekschrift om gratie, ten behoeve van den heer *K. van Hulst*, is gewezen van de hand.

— De regering heeft bij de Kamer ingediend een en dertig stuks ontwerpen van wet, te zamen uitmakende het *Wetboek van Strafregt*. Wij schrijven uit den 2e titel eenige bepalingen af, omdat daaruit blijkt, dat de regering bij de afschaffing van den geesselpaal heeft aangenomen het cellulaire gevangenisstelsel.

De criminele straffen zijn:

1°. De doodstraf; 2°. levenslange tuchthuisstraf; 3°. langdurige tuchthuisstraf; 4°. buitengewone tuchthuisstraf; 5°. gewone tuchthuisstraf; 6°. verbanning.

De correctionele en politiestraffen zijn:

1°. Gevangenisstraf; 2°. geldboete.

De doodstraf wordt door den scherpregter uitgevoerd op een schavot, door den veroordeelde met eenen strop om den hals aan eene galg vast te maken, en een luik onder zijne voeten te doen wegvallen.

De veroordeelden tot levenslange tuchthuisstraf worden opgesloten gedurende de vijftien eerste jaren in een huis van tuchtiging, in afzonderlijke cellen zoowel bij dag als bij nacht, onder verpligting tot arbeid en gedurende den overigen straftijd in een daartoe ingerigt huis van tuchtiging, bij nacht in afzonderlijke cellen en bij dag in werkzalen met hoogstens tien personen te zamen, onder verpligting tot arbeid.

De veroordeelden tot langdurige, buitengewone of gewone tuchthuisstraf, worden gedurende hunnen geheelen straftijd in een huis van tuchtiging in afzonderlijke cellen zoowel bij dag als bij nacht, onder verpligting tot arbeid, opgesloten.

De verbanning wordt opgelegd voor eenen tijd van ten minste vijf en ten langste twintig achtereenvolgende jaren.

De tot die straf veroordeelden worden buiten het grondgebied des Rijks gebragt, en mogen zich gedurende den tijd hunner verbanning niet binnen het Rijk of in deszelfs volkplantingen of bezittingen in andere werelddeelen ophouden.

De tot correctionele gevangenisstraf veroordeelden worden gedurende hunnen geheelen straftijd in een huis van correctie, in afzonderlijke cellen zoowel bij dag als bij nacht, onder verpligting tot arbeid, opgesloten.

De bepalingen over de cellulaire opsluiting zijn van den volgenden inhoud: De cellen in de huizen van tuchtiging en van correctie moeten de noodige ruimte hebben voor het behoud der gezondheid en het verrigten van den opgelegden arbeid.

Zij moeten zoodanig zijn gebouwd, dat er hoegenaamd geene gemeenschap tusschen de veroordeelden onderling kan plaats hebben.

Ieder veroordeelde, welke in eene afzonderlijke cel is opgesloten, wordt ten minste zes malen daags bezocht.

De bezoeken van werkmeesters, opzigters, geestelijken, geneesheeren, onderwijzers, leden van het bestuur; en van andere personen welke toelating verkregen hebben, zijn hieronder begrepen.

Indien de veroordeelde zulks verlangt, wordt hij van het bezoek van vreemden, hoewel van een bewijs van toelating voorzien, verschoond ten ware dat bewijs in het openbaar belang mogt zijn verleend.

Ieder veroordeelde geniet, zoo mogelijk, dagelijks op daarvoor bestaande plaatsen, afgezonderd van andere gevangenen, de vrije lucht.

Indien een veroordeelde tot levenslange tuchthuisstraf verlangt den straftijd, dien hij nog bij den dag in werkzalen moet doorbrengen, in eene afzonderlijke cel te voleindigen, wordt hem dit toegestaan, ten ware zijn zieltoestand het verblijf bij dag in de werkzalen noodzakelijk mogt maken.

— Een treurig voorval had hier Zaturdag avond plaats. Zekere *E. Hoffman*, die woonachtig was ten huize van den boekhandelaar *H. Meurs*, had het ongeluk bij het eten van beafstuk een te groot stuk in te slikken, waardoor zij, in weêrwil der zeer spoedig aangewende geneeskundige hulp, stikte. Alle middelen, om het stuk uit te halen waren, doch vruchteloos, in het werk gesteld, tot dat men eindelijk tot eene operatie overging, gedurende welke de lijderes bezweek.

— Een paar liefhebbers in de residentie hebben het voornemen opgevat, tot het uitgeven van een nieuw blad in eenen geheel bijzonderen vorm, en onder eenen zeer vreemden titel; naar men verneemt zou hetzelve den titel moeten voeren van: *De haagsche ezel.* De daarin voorkomende artikelen zouden de strekking hebben van alle stom-hondigheden onzer beminde en beminnelijke bewindsmannen op het uitbundigste en uitzinnigste te prijzen, te bewonderen, ja tot den hemel toe te verheffen; al de daden des Konings, welke ook, gelijk te stellen met, en te noemen als die van een *Salomo*, *Cyrus*, *Alexander den Groote*, *Caesar*, *Czar Peter* en *Frederik den Groote*; en al wat het koninklijk huis betreft zoo wel in- als uitwendig, tot zelfs de keukenmeiden en de werkbazen toe, met eenen heiligen stralenkrans te omgeven. Dat zal een heerlijk blad zijn!

Wij zien de geabonneerden zich reeds verdringen aan het bureau des uitgevers; wij hooren reeds de opgewondenheid der lezers, en wij schrikken reeds bij de gedachte aan de slapelooze nachten, welke het zingen van den lof van den oudsten telg van het trojaansche paard (30. November 1813) ons bezorgen zal. *(de Burger.)*

INGEZONDEN STUKKEN.

NADERE BESCHOUWINGEN.

Armoede, oorzaken, toekomst.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

Ik heb gevraagd wie, wat waarborgt ons dat men ook hier dit doel niet bereiken zal? onze wetten en instellingen, de vrijheidszin des volks? o neen, de eersten zijn daartoe te zwak en alle vrijheidszin wordt langzamerhand uitgedoofd; en wat beteekent trouwens nog eenige staatkundige vrijheid, voor een arm en uitgemergeld volk, dat onder de heerschappij der grooten zucht en onder den last der armoede wegkwijnt; of de zedelijke zelfstandigheid der natie? doch ook deze wordt ondermijnd; wat dan? misschien de hoewel langzaam, toch steeds voortgaande ontwikkeling van den menschelijken van den algemeenen geest, maar zelfs deze zal men, hoe vreemd dit in Nederland, hetwelk steeds op verlichting en vooruitgang roemt, ook klinken moge, tegenwerken, trachten te onderdrukken en in slaap te wiegen en is daarmede aanvankelijk reeds bezig; die nog twijfelen mogt of dit doel bestaat, leze slechts, (of ik met deze opmerkende waarschuwing ook de halve wereld tegen mij in het harnas jage, ik acht het mijn pligt en zal ze dus ook geven) het nu omtrent een jaar geleden, tot hare onuitwischbare schande, door de Maatschappij tot Nut van 't Algemeen uitgegeven werkje, ten titel voerende: *De zucht naar standverwisseling*, enz.; daarin wordt openbaar de leer gepredikt: » Maakt toch het volk niet al te wijs; houd ze dom, dan is hetzelve juist geschikt voor wat het zijn moet: de lastdieren der maatschappij."

Landgenooten! bij deze opmerkingen hult zich de toekomst voor ons in een schrikbarend duister; nogmaals roep ik u daarom toe: zorgt voor het behoud uwer regten, voor uwe vrijheid, voor uw bestaan, voor de toekomst van u en uw geslacht; laat u toch niet langer bedwelmen, ontwijkt, verhoed in tijds het gevaar, nu terwijl het nog tijd is; ontwaakt uit uwen slaap, eer gij als een' anderen SIMSON eerst dàn ontwaken zoudt reeds krachteloos geworden zijnde; uw berouw, uwe grievende spijt daarover, zou dan te laat komen, vruchteloos zijn; staat dan op als een

eenig man, neemt alle wettige middelen te baat, vereenigt u met hun, welke voor alles wat hun en u dierbaar is en zijn moet strijden, en zeker gij zult de overwinning behalen, de zege wegdragen. Laten dan vrij de nieuwere Vulkanussen dag en nacht smeden, ten einde iederen losgerukten schakel van den keten der onderdrukking te herstellen; laat ze dan vrij trachten denzelven zoo mogelijk nog naauwer en sluitender aan te leggen, wij zullen dan hunne ontwerpen verijdelen. Uw ijver verflaauwe, uw moed zinke dan niet, hoelang het dan ook nog duren moge, alvorens wij de zon der vrijheid hare heldere stralen in middagvollen glans over de wereld zien werpen en door derzelver invloed ons alle die zegeningen en weldaden zien toevloeijen welke zij en zij alleen het menschdom schenken kan. De dageraad licht reeds aan de kimmen en ofschoon zij door de dikke nevelen welke den staatkundigen horizont als bedekken, genoegzaam verdrongen wordt, en in dit oogenblik alles duisternis om ons is, zoo wij het ons slechts weten waardig te maken zal zij spoedig aan den oosterkrans voor ons opgaan.

Landgenooten! met regt heeft de beroemde HEINRICH ZSCHOKKE, in zijn werk getiteld: Mijn leven, enz.; vragende gezegd: »voor den beschaafden en aanzienlijken zijn duizend pennen gereed, doch wie schrijft er voor de mindere standen, voor de behoeftigen en armen, wie trekt zich hunner aan?" In Nederland, voor u, wil ik dit doen; ik ben uit het volk, ik ken hetzelve en ook die ongelukkigen van nabij; in ken uwe, hunne, dringende behoeften, uwe, hunne vurige wenschen, uwe, hunne billijke en regtmatige verlangens, en wat duizenden uwer, hunner niet kennen, uwe, hunne, heilige regten; ik gloei van edele verontwaardiging, wanneer ik aan de miskenning en vertrapping derzelve denk; ik wil trachten ze ook u en hun te leeren kennen en aan derzelver eisch moet voldaan worden; ik heb mijne pen aan uwe, aan hunne, aan de zaak des volks gewijd, zal haar getrouw blijven en wil met u strijden, met u overwinnen of vallen. – Ik kan mij-zelve echter niet ontveinzen dat ik eene moeijelijke en zeer ondankbare taak op mij genomen heb; schoon ik, zooals in den aanhef van dit stuk reeds gezegd is, de goedkeuring van velen op mijne tot uw geluk reeds aangewende pogingen heb mogen ondervinden, vele anderen zijn er evenwel die mij daarom verachten, miskennen, verguizen; de schandelijkste bedoelingen durft men mij toedichten; van de verachtelijkste inzigten verdenken. Landgenooten! hoort mijne verantwoording en oordeelt! Neen, het is mij om geene eer, aanzien, geld of iets dergelijks te doen; ware dit mijn doel, te zeer weet ik dat hetzelve langs dezen weg niet te bereiken is; ik zoude dan eenen anderen inslaan; zij die nader met mij bekend zijn weten het, zij die er niet mede bekend zijn wil ik het mededeelen, opdat alle verdenking van mij weggenomen de invloed van mijn schrijven niet verhinderd, hetzelve niet doelloos worde: ik ben Gode zij dank in redelijk goede omstandigheden geplaatst en bezit tamelijk gunstige vooruitzigten voor de toekomst; ik behoef niet, zooals sommigen dachten en u trachten diets te maken, voor mijn brood te schrijven, en kan ook door hetzelve mij niet bevoor- wel benadeelen, daar het dezulken ongunstig jegens mij stemmen kan welke eenmaal over mijne al of niet geschiktheid, – men weet er gaat veel naar de gunst, – tot het vak waarvoor ik opleiding geniet, zullen moeten oordeelen; wat evenveel zegt, ik geniet geene de minste belooning voor mijn schrijven en moet de daartoe benoodigde uren aan mijne studie of nachtrust ontwoekeren. Ook op de erkentenis van hun voor wie ik voornamentlijk werkzaam ben mag ik weinig rekenen; zij kennen mij naauwelijks en weten denkelijk niets van mijne tot hun welzijn reeds in het werk gestelde pogingen; dat men dit alles wel overwege en dan oordeele of lage inzigten en bedoelingen dan wel medelijden en menschenliefde mijne drijfveeren zijn, en moet men billijkerwijze die laatste daarvoor erkennen, welnu dan, landgenooten! laat het u dan niet genoeg zijn door ijdele nieuwsgierigheid gedreven mijne schriften te lezen, dewijl gij mij als schrijver daarvan kent, maar ondersteunt mij veeleer met alle uwe krachten ter bereiking van het door mij voorgestelde doel, en bestond er bij u nog twijfel te mijnen opzigte, ziet dan niet op mij, maar op het grootsche, het edele, het voortreffelijke daarvan.

Ter bereiking van dat doel is het echter niet genoeg dat gij met mij instemt, niet genoeg dat gij, hoewel dit zeker prijselijk is en het welgeplaatste hart goed doet, uwe weldadige giften den armen toereikt, neen, dit, ik herhaal het, is niet genoegzaam, dit kan het steeds meer en meer invretend kwaad niet wegnemen; wilt gij van hetzelve verlost zijn, het met wortel en tak uitgeroeid zien, dan moeten er andere meer krachdadige middelen aangewend worden, en welke dan, vraagt gij misschien; deze, verbetering onzer staatsinrigtingen, vereenvoudiging derzelve en daaruit voortvloeijende bezuiniging, waardoor de drukkende lasten des volks verligt, waardoor de kwijnende bloei, de geknakte welvaart des vaderlands langzamerhand opgebeurd en hersteld worden kan, dit is een eerste, ja het hoofdmiddel, (van andere zal ik hier niet meer spreken, mijn bestek gedoogt dit niet) zonder hetzelve is er geene wezenlijke redding te wachten, en eene bange siddering grijpt ons aan bij de beschouwing der toekomst; wilt gij helpen medewerken ter mogelijke verkrijging en toepassing van hetzelve? doch hoe dit verkregen vraagt gij en ik antwoorde u, door aanwending en beproeving dier middelen welke de wetten ons aan de hand geven; binnen kort zult gij daarvoor in de gelegenheid gesteld worden, landgenooten! laat het dan mogen blijken dat mijne stem tot u niet die des roependen in de woestijne geweest zij.

GROEDE, den 8. Februarij 1847.

MICHIEL DE HONDT.

MENGELINGEN.

De heropening der Tweede Kamer.

De doodsche stilte, die sinds geruimen tijd in 's lands vergaderzaal heerschte, zal wederom voor eenige dagen worden afgebroken: de Tweede Kamer heeft hare werkzaamheden hervat. Sedert ettelijke maanden was het dáár, waar de hoogste belangen des lands behooren te worden behandeld, zoo kalm, zoo rustig, alsof 's lands toestand hoogst bevredigend was. Bedriegelijke schijn voorwaar, die in de werkeloosheid der ministers een bewijs van 's volks welvaart meent te bespeuren! Nog zijn vele onzer behoeften onvervuld gebleven, nog is 's lands druk en achteruitgang groeijend, zigtbaar in het meer en meer toenemend pauperismus. Maar wat baat het ook, of zich daar eenige dagen eene zoogenaamde volks-vertegenwoordiging vereenigt, om over 's volks belangen te spreken, wanneer schier geen lid uit haar midden, den moed, de geestkracht bezit, om de middelen aan te grijpen, die herstel, die redding aanbrengen. Zoo lang dit het geval is, is het daar eene ijdele vertooning, een spel, dat het volk misleidt, niets meer. Wij voorspellen ons dan ook wederom weinig goeds van de zitting der Kamer. Zoo menige gelegenheid heeft men ongebruikt laten voorbijgaan, zoo dikwerf is men doof gebleven voor de stem des volks, die luide achteruitgang predikt, dan dat wij eenige reden zouden hebben, voor het tegenwoordige geruststellender hoop te voeden. Waar het bestuur zich valsche voorstellingen maakt van den toestand des lands, waar de volksvertegenwoordiging hare verhevene roeping zoo weinig begrijpt, waar alle zelfstandigheid haar vreemd is, kan het anders, of dáár zucht de natie, dáár kwijnen alle bronnen van volksbestaan, dáár zetelt malaise in stede van welvaart. Zoolang die armzalige slendergeest des behouds in onze Kamer rondwaart, is er aan geene verbetering te denken, doch de tijd zal komen, dat de geest van vrijzinnigheid en liberalismus, die reeds meer en meer veld wint, ook tot de Kamer zal zijn doorgedrongen, dat laakbare ministerliefde en slaafsche volgzucht voor ware zelfstandigheid en onkreukbare trouw zal moeten plaats maken; dan zal de rij der weinigen in de Kamer, wier lust het is, vooruit te streven op de baan van constitutionelen vooruitgang, een krachtig steunsel erlangen, dan zal het licht strijd voeren tegen de duisternis, en wie twijfelt dan aan eene eervolle zegepraal?

Wij weten het, het gebouw des behouds staat nog in bijna vollen luister, doch die luister is niet onwankelbaar: de geest des tijds begint het reeds menigen schok te geven; deszelfs grondslagen beginnen reeds te schudden en te wankelen onder de slagen van dien alverwoestenden vijand: langzaam maar zeker zal de slooping voortgaan, tot de dag zal gekomen zijn, dat de geheele veste in puin is herschapen, dat de goede zaak heeft gezegevierd. Dan zal de zitting der Kamer vruchten dragen voor het volk!

Gedachten en Spreuken.

Het geluk geeft slechts een vrolijk oogenblik: de bewustheid, wel gedaan te hebben, schenkt onvergankelijke vreugde.

Het leven eens kinds bestaat in vreugde en wenschen, de tranen vlieden over hetzelve heen als een ligte lenteregen.

De natuur is het eenige boek, dat vrij is van nagedrukt te worden.

De tijd stroomt uit den schoot der Godheid en vloeit in den Oceaan der eeuwigheid, die geenen oever heeft.

De *publieke opinie* is in vele, ja, de meeste openbare zaken, een juist regter, en beslist veelal onbevooroordeeld.

Hoe ongelukkig, wanneer men, gelukkig, waant, ongelukkig te zijn.

De mensch waant veelal, dat anderen hem onregt aandoen, terwijl hij dikwijls zelf de oorzaak daarvan is, dewijl hij alles als eene beleediging beschouwt.

De mensch is een weefsel van trotsch- en laagheid, doch veelal is hij trotsch, waar hij nederig moet zijn, en laag, waar hij zijne eigene waarde moest doen kennen.

Hij, die niet meer schaamrood voor zich zelven wordt, zal weldra ophouden dit voor anderen te wezen.

De waarheid schikt zich niet naar ons, maar wij moeten ons naar haar schikken.

Eer een ieder naar zijnen stand, en laat hij zich schamen, wanneer hij zulks niet verdient.

Doe geen meisje leed, en bedenk, dat uwe moeder ook een meisje geweest is.

Zit niet, waar de spotters zitten, want zij zijn de ellendigsten van alle schepselen.

Veel kleederen in de kast is levensonderhoud voor de motten.

Het is gevaarlijk de waarheid te verzwijgen, nog gevaarlijker, somtijds de waarheid te zeggen; het allergevaarlijkste echter is, een' leugen voor waarheid te verkoopen.

De argwaan is eene zonde tegen het negende gebod, namelijk: eene valsche getuigenis in het hart.

Gedeelde vreugde is dubbele vreugde, gedeelde smart is halve smart.

Ongeloof is diepe nacht, bijgeloof eene looverlantaarn; bij de eerste ziet men niets, en door de tweede valsch; bij de eerste dat niet, wat bestaat, en door het laatste dat, wat niet bestaat.

Wanneer men van den mensch slechts de voldoening van zijne pligten vordert, zonder hem regten toe te staan, dan moet men hem goed betalen.

Het is wonderlijk, dat de vrek geenen grooten voorraad van bilzenkruid in zijnen tuin aankweekt; hij zal zeker niet weten, dat door het gebruik van dit kruid zijn gezigt verdubbeld wordt.

De hoogmoed is de grootste vijand der zelfkennis.

De opmerkzaamheid is de moeder der wijsheid, en dikwerf de dochter der zotheid.

Hoe zwaarder de geldkist van eenen gierigaard is, des te ligter is de droefheid van zijnen erfgenaam.

De man van verstand verlangt, dat gij hem aanhoort, de achtenswaardige man zal naar u luisteren.

Op eenen hoogen berg en in de zonnestralen glinstert ook de keisteen. De gaven der fortuin geven zelfs aan eene gemeene ziel dikwijls eenen bedriegelijken glans.

ALLERLEI.

Een onderwijzer in de natuurkunde, vroeg onlangs bij een examen aan een zijner leerlingen: «welke eigenschappen heeft de warmte en de koude?" De leerling antwoordde: «koude trekt te zamen, en warmte zet uit." De onderwijzer intusschen met dit antwoord niet te vreden, verzocht den leerling dit met een voorbeeld te bewijzen. «Wel!" hernam hij, «in den winter zijn de dagen kort, in den zomer zijn ze immers lang."

—

De kometen vervullen ongetwijfeld een wijs oogmerk der natuur, even als de vrouwen. De kometen zijn onbegrijpelijk en schoon — even gelijk de vrouwen. De kometen schitteren met een' eigendommelijken glans, doch zijn des nachts het glanzigste. — De kometen brengen de geleerdsten, indien zij hare eigenlijke natuur willen uitvorschen in verwarring, even als de vrouwen. De kometen wekken de bewondering van den eenvoudigsten — even als de vrouwen. Kometen en vrouwen gelijken elkander zeer; daar echter beide onnaspeurlijk en ondoorgrondelijk zijn, blijft ons niets overig dan de eersten met bewondering te beschouwen en de laatste te beminnen.

Concert *Geduld Overwint.*

Heeren Inteekenaren worden bij deze geinformeerd, dat van het batig saldo van het ten voordeele der armen op den 3. dezer gegeven Concert zijn uitgereikt 1000 Portien Warme Spijs en 8000 Stuks Houtblokjes, buiten en behalve eenige buitengewone giften, verstrekt aan zulke huisgezinnen, welker kieschheid hun terughield van eene algemeene bedeeling gebruik te maken.

Zij uit bij deze haren hartelijken dank voor de veelvuldige deelneming, waardoor zij zich heeft in staat gesteld gezien, door hunne zwakke talenten, iets tot leeniging der armoede te kunnen bijdragen.

Namens dezelve,
B. FLANDER.
Directeur.

§ § § DIAKENEN der NEDERDUITSCHE GEREFORMEERDE GEMEENTE maken bij deze dankbare melding, wegens het in staat stellen tot eene buitengewone bedeeling van brandstoffen en warme spijs (welke op heden heeft plaats gehad,) voortvloeijende uit de opbrengst der gelden, wegens het gehouden Concert ten behoeve der armen, door het Muziek- en Zang-gezelschap onder de zinspreuk *Geduld Overwint.*

VLISSINGEN, den 12. Februarij 1847.

Diakenen der Ned. Geref. Gemeente voorn.,
Namens dezelve,
C. DE WOLF Ez. Praeses.
J. B. V. SCHULTZ, Scriba.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 13. Februarij. Sedert den 11. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Monocenti, C. Swonse, New-York, katoen; Cecilia, J. M. Sjunberg, Marseille, rogge; Charlemagne, W. J. Fales, New-Orleans, meel en katoen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Oberon, J. Engelhard, Noorwegen, Salome, H. Burmeister, Christiaanse, Minerva, F. Nouts, Belfast, alle ballast; Heinrich, C. Hoffmann, rogge, Londen; laatst van Vlissingen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.